

PROVISION OF THE RIGHTS OF CONVICTED JUVENILES WHILE SERVING THEIR SENTENCE OF IMPRISONMENT

Romanov M. V.

Specificity of juveniles convicted as a separate category of convicts is indicated. Some of the features of the legal regulations of serving the sentence by juveniles are highlighted. Moments of conflict of existing penal laws relating to juvenile convicts are marked.

Key words: juvenile, juvenile correctional facility, provision of the rights of juveniles.

Надійшла до редакції 03.02.2012 р.

УДК 343.84(477)

О. В. Лисодєд,
канд. юрид. наук, доцент
Національний університет «Юридична
академія України імені Ярослава Мудрого»,
м. Харків

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВІДНОСИН ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ ІЗ ЗОВНІШНІМ СВІТОМ

Однією з вимог режиму в установах виконання покарань у виді позбавлення волі є фізична ізоляція засуджених. Вона створює останнім низку суттєвих правобмежень, яких вони не знали, перебуваючи на свободі. Ізоляція – це обмеження права людини вільного вибору місця проживання, вільного пересування й визначення свого способу життя, характеру й роду занять, розпорядження своїм часом, у тому числі й обмеження права вільного спілкування і зносин із зовнішнім світом [5, с. 32, 33]. Але така ізоляція все ж таки є частковою, оскільки певні форми спілкування з інституціями громадянського суспільства засудженим до позбавлення волі повинні

дозволятися і навіть підтримуватися адміністрацією цих установ.

Із цього приводу Мінімальні стандартні правила поводження із в'язнями вказують, що останнім треба давати можливість спілкуватися із зовнішнім світом через регулярні проміжки часу й під належним контролем – з їх сім'ями або друзями, які мають бездоганну репутацію, як шляхом листування, так і безпосередньо при відвідинах (п. 37). До відома в'язнів слід регулярно доводити найважливіші новини, дозволяти їм читати газети, журнали або особливі в'язничі видання, слухати радіо й бути присутнім на лекціях, або ж вживати будь-які інші засоби, що допускаються й контролюються адміністрацією уста-

нови (п. 39). Як зазначається в цих Правилах додатково, особливу увагу треба приділяти підтриманню і зміцненню зв'язків засуджених з їх сім'ями, якщо спілкування бажане і служить інтересам обох сторін. Із самого початку відбування терміну покарання слід думати про майбутнє, яке чекає засудженого після його звільнення, а тому треба допомагати йому підтримувати і зміцнювати зв'язки з особами й установами, що знаходяться за стінами закладу, які здатні захистити інтереси його сім'ї і сприяти включенню його в життя суспільства після звільнення (п. 79, 80) [7, с. 44, 52, 53]. Європейські пенітенціарні правила в редакції 2006 р. теж зазначають, що засудженим треба дозволяти максимально часто спілкуватися поштою, телефоном або за допомогою інших засобів спілкування зі своїми сім'ями, іншими особами і представниками зовнішніх організацій, дозволяється також відвідування їх цими особами (п. 24.1). Засудженим також бажано надавати дозвіл (із супроводом або самостійно) залишати пенітенціарні установи для відвідування хворого родича, бути присутніми на похоронах близьких або з інших гуманітарних мотивів (п. 24.7). Вони повинні мати можливість регулярно отримувати інформацію про громадські події з газет, періодичних видань, інших публ-

ікацій, по радіо чи телебаченню (п. 24.10) [4, с. 6, 7].

Як бачимо, міжнародні документи поводження із засудженими до позбавлення волі визначають такі форми їх відносин із зовнішнім світом як листування, доступ до газет, інших періодичних видань, радіо, телебачення, телефонні розмови, відвідування їх родичами, іншими особами, представниками державних і недержавних організацій, виїзди засуджених за межі установ за наявності певних підстав.

Що ж мало виправно-трудове законодавство України із цього приводу свого часу і що має кримінально-виконавче законодавство на сьогоднішній день? Зазначимо, що комплексно дана проблема у працях вітчизняних науковців ще не розглядалась, що й зумовило написання даної статті.

1. *Листування засуджених.* За початковою редакцією ст. 43 ВТК УРСР засудженим, які відбували покарання у виправно-трудових і виховно-трудових колоніях усіх видів режиму, дозволялось отримувати й відправляти листи без обмеження їх кількості. У тюрмах вони могли отримувати їх без обмежень кількості, а от відправляти – за такими нормами: на загальному режимі – один лист на місяць; на суворому – один у 2 місяці (це обмеження було знято тільки у 2001 р. [10; 2001. – № 6. – Ст. 218]).

За ч. 1 ст. 113 КВК України всім засудженим дозволяється одержувати й відправляти листи й телеграми без обмеження їх кількості. При цьому існують певні правила: а) отримання й відправлення цієї кореспонденції здійснюється обов'язково через адміністрацію колонії; б) уся кореспонденція підлягає перегляду адміністрацією; в) листування між засудженими, які перебувають у місцях позбавлення волі й не є родичами, допускається тільки з дозволу останньої; г) листи й телеграми відправляються засудженими за власний рахунок (як за гроші, зароблені у колонії, так і за одержані за переказами).

За загальним правилом, установленим у початковій редакції ч. 3 ст. 113 КВК України, вся кореспонденція засуджених підлягає перегляду. Після прийняття Закону України від 21 січня 2010 р., № 1828-VI вона вже не переглядається, але це стосується засуджених, які відбувають покарання в колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання [1; 2010. – № 12. – Ст. 114]. Не підлягає перегляду також кореспонденція засуджених, адресована прокуророві, Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини, Європейському суду з прав людини, а також іншим відповідним органам, міжнародним організаціям, членом або учасником яких

є Україна, уповноваженим особам таких міжнародних організацій, а також захисникові у справі, який здійснює свої повноваження відповідно до ст. 44 КПК України (частини 4 і 5 ст. 113 КВК України).

Перелік кореспонденції засуджених, яка не підлягає перегляду, є вичерпним, і розширено не тлумачиться. Між тим, враховуючи положення міжнародних документів щодо поведінки із засудженими, не повинна переглядатися кореспонденція засуджених, адресована до суду, у вищестоящий орган управління установами виконання покарань, до інституцій громадського суспільства, які здійснюють контроль за дотриманням прав засуджених відповідно до ст. 25 КВК України. Такі норми, на нашу думку, в подальшому повинні знайти відбиття у кримінально-виконавчому законодавстві України. Зокрема, у наших найближчих сусідів такі положення у кримінально-виконавчому законодавстві існують: (а) згідно з ч. 2 ст. 91 КВК РФ не переглядається кореспонденція засуджених, адресована до суду й вищестоящого органу кримінально-виконавчої системи, а відповідно до ч. 4 ст. 13 КВК Республіки Беларусь - (б) адресована органам, що здійснюють державний контроль і нагляд за діяльністю установ виконання покарань.

2. *Доступ до газет, інших періодичних видань, радіо, телебачення.* За п. 74 Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань [10; 2003. – № 52. – Ст. 2898] засудженим дозволяється користуватися літературою, яка є в бібліотеках установ, а також газетами й журналами. Їх забезпечують газетами з розрахунку одна газета на 50 засуджених, по одній виділяється на камеру, а якщо в ній тримаються понад 20 засуджених, додатково виділяється ще одна.

Згідно з п. 73 зазначених Правил усі житлові приміщення, клуби, бібліотеки, кімнати виховної роботи у відділеннях, приміщення камерного типу (одиночні камери), дисциплінарні ізолятори, карцери, камери для засуджених до довічного позбавлення волі, палати лікувальних установ радіофікуються. У жилих приміщеннях виправних і виховних колоній, приміщеннях камерного типу виправних колоній, у камерах для засуджених до довічного позбавлення волі можуть установлюватися телевізори. Час радіотрансляції й перегляду телепередач визначається розпорядком дня установи.

3. *Телефонні розмови засуджених.* Можливість вести телефонні розмови з установ виконання покарань з'явилась у засуджених до позбавлення волі вперше в 1994 р. після прийнят-

тя Закону України від 27 липня 1994 р., № 137/94-ВР [1; 1994. – № 37. – Ст. 342]. Цим Законом ст. 39 ВТК України була доповнена положенням, що засудженим один раз у 3 місяці за наявності технічних можливостей надається право на одну платну телефонну розмову тривалістю 15 хвилин під контролем адміністрації. Подібне положення було перенесено і в початкову редакцію ч. 5 ст. 110 КВК України, де було встановлено, що засудженим надається право на 4 телефонні розмови протягом року тривалістю до 15 хвилин кожна під контролем адміністрації. Законом України від 21 січня 2010 р., №1828-VI ч. 5 ст. 110 КВК України була викладена в новій редакції, і засуджені до позбавлення волі отримали право на телефонні розмови без обмеження їх кількості. Відповідно до п. 46 Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань телефонні розмови проводяться за рахунок засудженого й під контролем представника адміністрації згідно з графіком у неробочий час. Для цього використовується телефон чергової частини установи або встановлюється таксофон, а факт надання розмови засудженим реєструється у спеціальному журналі.

4. *Відвідування засуджених родичами, іншими особами, представниками державних і не-*

державних організацій. Найпоширенішою формою відвідування засуджених в установах виконання покарань є побачення. За початковою редакцією ст. 39 ВТК УРСР засудженим надавалися 2 види побачень: короткострокові – тривалістю до 4-х годин, і тривалі – до 3-х діб. Короткострокові дозволялися з родичами або іншими особами в присутності представника установи, тривалі – з правом спільного проживання і тільки з близькими родичами. Протягом року побачення надавалися: у (1) виправно-трудових колоніях (а) загального режиму – три короткострокових і два тривалих, (б) посиленого режиму – два короткострокових і 2 тривалих, (в) суворого режиму – 2 короткострокових і одне тривале, (г) особливого режиму – одне короткострокове і одне тривале; (2) у виховно-трудових колоніях (а) загального режиму – 6 короткострокових, (б) посиленого режиму – чотири короткострокових; (3) у тюрмах на загальному режимі – два короткострокових; (4) у виправно-трудових колоніях-поселеннях – без обмежень.

Указом Президії Верховної Ради України від 28 січня 1991 р., № 662-ХІІ кількість побачень було збільшено: (1) у виправно-трудових колоніях загального, посиленого, суворого й особливого режиму та у виховно-трудових колоніях загального й поси-

леного режиму дозволялися тривалі побачення один раз на три місяці, короткострокові – один раз на місяць; (2) у тюрмах на загальному режимі короткострокові – один раз на шість місяців; (3) у виправно-трудових колоніях-поселеннях – без обмежень [2; 1991. – № 8. – Ст. 55]. У 2001 р. отримали право на короткострокові побачення також засуджені, які відбували покарання в тюрмах на суворому режимі [10; 2001. – № 6. – Ст. 218].

За КВК України всі без обмеження категорії засуджених мають право одержувати щомісяця одне короткострокове побачення й один раз на 3 місяці – тривале (статті 138-140, ст. 143 КВК України), за винятком засуджених до довічного позбавлення волі, які одержують тільки короткострокові побачення і згідно з останніми змінами, внесеними до ч. 5 ст. 151 КВК України Законом України від 21 січня 2010 р., № 1828-VI, уже один раз на 3 місяці (у початковій редакції ст. 151 КВК України вони мали право на одержання короткострокового побачення один раз на 6 місяців).

Засуджені, які тримаються в дільницях соціальної реабілітації, мають право одержувати короткострокові побачення без обмеження, а тривалі – до 3-х діб один раз на місяць (ч. 2 ст. 99 КВК України). Засуджені жінки, які проживають за межами виправної колонії, на

час звільнення від роботи у зв'язку з вагітністю й пологами, а також до досягнення дитиною трирічного строку, можуть мати побачення з родичами та іншими особами без обмеження (ч. 2 ст. 142 КВК України). За сумлінну поведінку і належне ставлення до праці, навчання, за активну участь у роботі самодіяльних організацій засуджені можуть отримувати додаткове короткострокове або тривале побачення (ч. 1 ст. 130 КВК України).

Для одержання правової допомоги за письмовою заявою самих засуджених, їх близьких родичів, громадських організацій засудженим дозволяється також побачення з адвокатом або іншим фахівцем у галузі права, який за законом має право на правову допомогу засудженому особисто чи за дорученням юридичної особи (ч. 3 ст. 110 КВК України). Побачення надаються адміністрацією колонії при пред'явленні адвокатом ордера, іншим фахівцем у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто або за дорученням юридичної особи, – іншого відповідного документа, а також документів, що посвідчують їх особу. Такі побачення повинні надаватися наодинці, їх кількість і тривалість не обмежується, але вони дозволяються в неробочий для засудженого час.

Засуджені можуть також спілкуватися з особами, які мають право відвідувати установи виконання покарань згідно зі статтями 24 і 25 КВК України.

5. *Виїзди засуджених за межі установ.* Короткочасні виїзди за межі колоній як окремий інститут вперше з'явився у виправно-трудоному законодавстві УРСР у 1977 р. у зв'язку з доповненням ВТК УРСР новою статтею 391, відповідно до положень якої такі виїзди надавалися засудженим, які відбували покарання у виправно-трудовах колоніях загального режиму, колоніях-поселеннях усіх видів і виховно-трудовах колоніях при виняткових особистих обставинах [2; 1977. – № 14. – Ст. 130]. Цей інститут себе зарекомендував позитивно й був збережений у кримінально-виконавчому законодавстві України.

На сьогодні згідно з ч. 1 ст. 111 КВК України короткочасний виїзд за межі установ дозволяється з таких видів колоній: (1) виховних – усім категоріям засуджених; (2) мінімального рівня безпеки з полегшеними й загальними умовами тримання – теж усім категоріям засуджених; (3) середнього рівня безпеки – тільки тим, які тримаються в дільницях соціальної реабілітації. За правилами цієї статті дозволяються також короткочасні виїзди за межі установ особам, уперше засудженим до позбав-

лення волі за злочини невеликої або середньої тяжкості чи тяжкі злочини, які залишились у слідчому ізоляторі чи направлені у виправну колонію максимального рівня безпеки для роботи з господарського обслуговування (ч. 3 ст. 89 КВК України). Частина 1 ст. 111 КВК України передбачає тільки 2 виняткові і особисті підстави для таких виїздів: (а) смерть або тяжка хвороба близького родича, що загрожує життю останнього, і (б) стихійне лихо, що спричинило значну матеріальну шкоду засудженому або його сім'ї. Строк такого виїзду – не більше 7-ми діб, не включаючи часу, необхідного для проїзду в обидва кінці (не більше 3-х діб). Частина 3 ст. 111 КВК України додатково встановлює, що жінкам, які мають дітей у будинках дитини при виправних колоніях, крім вищевказаних підстав може бути надано короткочасний виїзд за межі колонії ще за одної обставини – для влаштування дітей у родичів, опікунів або в дитячий будинок. Строк перебування в такому короткочасному виїзді – не більше 10-ти діб, за винятком часу, необхідного для проїзду, але теж не більше 3-х діб.

Із прийняттям Закону України від 21 січня 2010 р., № 1828-VI у засуджених до позбавлення волі з'явилася ще одна підстава таких виїздів за межі установ. Так, ст. 111 КВК України доповнено

новою частиною, відповідно до якої засуджені, які працюють і перебувають у виправних колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання, мають право на щорічний короткочасний виїзд за межі колонії тривалістю 14 календарних днів. Із цього приводу наказом Міністра юстиції України від 22 листопада 2011 р., № 3361/5 було затверджено Інструкцію про порядок надання засудженим короткочасних виїздів за межі установ виконання покарань [10; 2011. – № 96. – Ст. 3510], прийняття якої у засобах масової інформації було розцінено як надання засудженим до позбавлення волі права на відпустки [Див.: 3; 6; 13].

Наголосимо, що в багатьох країнах Європи засуджені до позбавлення волі вже давно мають право на відпустки. Із цього питання Комітет Міністрів Ради Європи ще в 1982 р. прийняв відповідну рекомендацію R (82) 16, у якій указав, що відпустка – це один із засобів, що допомагає соціальній реінтеграції засуджених, і тому слід гарантувати її з місць ув'язнення по можливості з більш широких соціальних підстав – медичних, освітніх, професійних, сімейних та ін [11]. У Європейських пенітенціарних правилах у редакції 1987 р. теж підкреслювалося, що для сприяння спілкування із зовнішнім

світом повинна існувати система відпусток із місць позбавлення волі, відповідаюча цілям виправного впливу (п. 43.2) [7, с. 99], а в коментарі до цих Правил указувалося, що відпустки відіграють важливу роль у зміцненні зв'язків із сім'єю й у полегшенні соціальної реінтеграції засуджених, у досягненні цілей сучасних пенітенціарних режимів, які повинні бути прогресивними, спрямованими на максимальне зниження негативних наслідків перебування у місцях позбавлення волі й на покращання перспектив на подальшу ресоціалізацію [7, с. 133]. Європейські пенітенціарні правила в редакції 2006 р. теж наголошують, що невід'ємним елементом загального режиму для засуджених має бути передбачено систему відпусток із цієї установи (п. 103.6) [4, с. 12].

Виправно-трудове законодавство за часів як Союзу РСР, так і незалежної України надання відпусток засудженим до позбавлення волі не передбачало. На жаль, не містять їх і норми чинного КВК України, хоча перші спроби впровадження інституту відпусток у кримінально-виконавче законодавство були зроблені ще під час розробки Основ кримінально-виконавчого законодавства Союзу РСР [9, с. 24]. У подальшому, в Модельному кримінально-виконавчому кодексі СНД пропонувалось установити

2 види виїздів засуджених до позбавлення волі за межі установ виконання покарань: (а) короткострокові – з тих же підстав, що й за радянську добу, і для попереднього вирішення питань трудового й побутового влаштування після звільнення, і (б) на час щорічної трудової відпустки. Згаданий Кодекс передбачав, що неповнолітні засуджені мають право на щорічну оплачувану відпустку тривалістю 18 робочих днів; інші – тривалістю 12 робочих днів. Такі відпустки могли надаватися з виїздом або без виїзду за межі установи виконання покарань залежно від характеристики особи та її поведінки в період відбування покарання [8].

Положення Модельного КВК СНД стосовно відпусток тією чи іншою мірою знайшли своє віддзеркалення у кримінально-виконавчих кодексах Російської Федерації, Республік Білорусь, Казахстан, Кодексі виконання кримінальних покарань Республіки Таджикистан, Кодексі Азербайджанської Республіки про виконання покарань. Подібні відпустки з виїздом за межі установ виконання покарань передбачені також КВК Республіки Молдова 1993 р. та Законом Естонії 2000 р. про виконання покарань, пов'язаних з ізоляцією від суспільства [12].

Наприклад, у РФ право на щорічну оплачувану відпустку

відповідно до ч. 4 ст. 104 КВК мають всі без винятку засуджені до позбавлення волі, які працюють, терміном: 18 робочих днів - які відбувають покарання у виховних колоніях; 12 робочих днів – які відбувають покарання у інших виправних установах. За ч. 5 ст. 104 КВК РФ за певних підстав тривалість щорічної оплачуваної відпустки може бути збільшена до 18 робочих днів, а неповнолітнім – навіть до 24. Надання таких відпусток працюючим засудженим є безумовним, а вже дозвіл на виїзд на цей час за межі виправних установ засуджені отримують з урахуванням характеру й тяжкості вчиненого ними злочину, відбутого строку покарання й належної поведінки (ч. 5 ст. 97 КВК РФ). Указані норми є чинними з моменту введення в дію КВК РФ, тобто з 1 липня 1997 р. При цьому, на наше переконання, розробники КВК і парламент РФ керувалися не тільки взірцевими положеннями Модельного КВК СНД, а ще й нормами ст. 37 Конституції РФ 1993 р., де зазначається, що кожен має право на відпочинок, а працюючим за трудовим договором гарантуються встановлені федеральним законом тривалість робочого часу, вихідні та святкові дні, оплачувана щорічна відпустка.

Подібні положення містить і Конституція України. Так, у ст. 45 Основного Закону країни чітко

вказано, що кожен, хто працює, має право на щотижневий відпочинок, а також на оплачувану щорічну відпустку, на скорочений робочий день для осіб окремих професій і виробництв, скороченої тривалості роботи в нічний час. І жодних обмежень стосовно засуджених Конституція не встановлює.

Безсумнівно, короткочасний виїзд засуджених, як вбачається з юридичної конструкції ч. 4 ст. 111 КВК України, можливий лише за надання їм відпустки. Але чому такий виїзд не називається відпусткою? Чому право на таку, так би мовити, «закамуфльовану відпустку» отримали лише засуджені, які відбувають покарання у виправних колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами? Чому її не мають засуджені, які працюють у колоніях мінімального рівня безпеки із звичайними умовами чи в колоніях середнього й максимального рівнів безпеки? Чому короткочасний виїзд у разі стихійного лиха з колонії мінімального рівня безпеки зі звичайними умовами можливий, а за сумлінної праці неможливий? Питань напрошується чимало, а ось відповідей (як і логіки) щодо вказаних норм ст. 111 КВК України зовсім бракує. Ось чому, як варіант вирішення проблеми пропонується закріпити в окремій статті КВК право всіх працюючих засуд-

жених до позбавлення волі на відпустку, а також виваженіше поставитися до переліку категорій засуджених, яким дозволятиметься проведення такої відпустки за межами установ виконання покарань. Це все належить зробити, як-то кажуть, «ще вчора», тим більше що досвіду, який можна запозичити із цього приводу у законодавстві названих країн вже накопичено.

Підсумовуючи вищевикладене зазначимо, що міжнародні стандарти поведження із засудженими до позбавлення волі стосовно їх спілкування із зовнішнім світом в національному законо-

давстві виконуються частково, хоча шляхи для їх подальшого втілення існують. Бажано було б, щоб це взяла до уваги Державна пенітенціарна служба України, яка у свої діяльності у сфері виконання кримінальних покарань повинна керуватися не якимись власними надуманими міркуваннями (як це робив донедавна Державний департамент України з питань виконання покарань), а виключно законом. Тоді, мабуть, буде й менше нарікань на діяльність установ виконання покарань і на порушення прав та законних інтересів засуджених до позбавлення волі.

Список літератури: 1. Відомості Верховної Ради України. 2. Відомості Верховної Ради УРСР. 3. Графік відпусток для ... в'язнів [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://humanrights.unian.net/ukr/detail/197253>. – Заголовок з екрана. 4. Європейські пенітенціарні правила: переглянутий текст Європейських мінімальних стандартних правил поведження з ув'язненими // Закон і обов'язок. – 2006. – № 32-33. – С. 5-12. 5. Засоби виправлення і ресоціалізації засуджених до позбавлення волі: моногр. / за ред. А. Х. Степанюка. – Х.: Кроссроуд, 2011. – 323 с. 6. Затверджено порядок надання засудженим короткочасних відпусток [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://jeypress.com.ua/news/d0/65258>. – Заголовок з екрана. 7. Захиста прав человека в местах лишения свободы: сб. норм. актов и офиц. документов. – М.: Юриспруденция, 2003. – 480 с. 8. Модельный Уголовно-исполнительный кодекс: рекомендат. законодат. акт для СНГ; принят Межпарламент. Ассамблеей государств – участников СНГ постановлением от 02.11.1996 г. [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <http://www.iacis.ru/html/?id=22&pag=42&nid=1>. – Заголовок с экрана. 9. Основы уголовно-исполнительного законодательства Союза ССР и союзных республик (альтернативный проект). – Рязань: Рязан. ВШ МВД СССР, 1990. – 43 с. 10. Офіційний вісник України. 11. Рекомендация R (82) 16 Комитета Министров государствам-членам относительно предоставления краткосрочных отпусков заключенным [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <http://www.hri.ru/docs/?content=doc&id=117>. – Заголовок с экрана. 12. Уголовно-исполнительные кодексы. – Донецк: Донец. Мемориал, 2004. – 420 с. 13. Українських ув'язнених відправляють у відпустки [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://fakty.ictv.ua/ua/index/read-news/id/1439524#main>. – Заголовок з екрана.

ПРАВОВЫЕ ОСНОВАНИЯ ОТНОШЕНИЙ ОСУЖДЕННЫХ К ЛИШЕНИЮ СВОБОДЫ С ВНЕШНИМ МИРОМ

Лысодед А. В.

В статье рассматриваются основные формы отношений и общения осужденных к лишению свободы с внешним миром по действующему уголовно-исполнительному законодательству Украины. Вносятся предложения по их правовому усовершенствованию с учетом международных стандартов обращения с осужденными.

Ключевые слова: переписка осужденных, доступ осужденных к газетам, периодическим изданиям, радио, телевидению, телефонные разговоры осужденных, свидания осужденных, краткосрочные выезды осужденных, отпуска осужденных.

LEGAL FUNDAMENTALS OF RELATIONS OF CONVICTED PERSONS SENTENCED TO DEPRIVATION OF FREEDOM WITH OUTSIDE WORLD

Lysodied O. V.

In the article the main forms of relations and communication of convicts with external world sentenced to imprisonment under the current criminal executive legislation of Ukraine are examined, some proposals as to their legal improvement taking into consideration international standards of treatment of convicted persons were put forward.

Key words: correspondence of convicted persons, access of convicts to newspapers, periodicals, radio, television, telephone conversations of convicts, meetings of convicted persons, short-term departures of prisoners, home leaves of convicts.

Надійшла до редакції 20.02.2012 р.